

F. t. l. vedr. miljøbeskyttelse og forskellige andre love

gelige andele af forureningen, herunder den resterende forurening, stammer fra disse forurenere. Er der således tre forurenere, og vurderer myndigheden, at halvdelen stammer fra den ene forurener, mens der ikke foreligger nærmere vurderingsgrundlag for de to andre andele, skal påbuddet til disse omfatte 1/4 af forureningen.

Der er ikke nødvendigvis noget til hinder for, at forurenernes respektive andel af forureningen i påbuddet også angives som en procentandel af de samlede omkostninger. Når dette ikke findes betænkeligt skyldes det, at et påbud til de respektive forurenere om at udføre nærmere bestemte opgaver i forbindelse med en undersøgelse eller oprydning, hvorved der tages hensyn til forurenernes andel af forureningen, i alle tilfælde skal omkostningsbestemmes. For det andet vil bestemmelsen af forurenernes andel nødvendigvis bero på tilsynsmyndighedernes skøn.

Bestemmelsen i § 64 o omfatter også undersøgelsespåbud ud fra de samme synspunkter, som gælder for påbud om afhjælpende foranstaltninger.

Myndigheden forudsættes i påbuddet nøje at redegøre for hvilke andre forurenere, der er udstedt påbud til og indholdet heraf. Miljømyndigheden vil i påbuddet skulle angive en fremgangsmåde med hensyn til en fælles efterkommelse af påbuddene i tilfælde af, at der ikke kan opnås enighed herom mellem forurenere.

Hvis en forurener ikke følger den af myndigheden anviste fremgangsmåde, kan forurenere straffes, jf. miljøbeskyttelsesloven § 110, stk. 1, nr. 2. Hvis den manglende efterkommelse af påbuddet skyldes forhold, som forurenere ikke har indflydelse på, f.eks. at en eller flere af de øvrige påbudsadressater ikke ønsker at efterleve deres forpligtelser i henhold til påbuddet, vil der normalt ikke være grundlag for at rejse straffesag mod førstnævnte forurenere.

Gennemtvungelse helt eller delvist af et påbud efter stk. 1 vil således normalt forudsætte, at forurenere er enige om at følge den af myndigheden påbudte fremgangsmåde.

Hvis der ikke er enighed blandt forurenere, kan en eller flere af disse give meddelelse herom til myndigheden. Da påbuddet efter almindelige forvaltningsretlige regler skal varsles over for de implicerede forurenere, vil disse bl.a. have lejlighed til at udtale sig om fremgangsmåden i forbindelse med opfyldelsen af påbuddet.

Hvis en forurener ikke kan gives påbud efter lovfor slagets øvrige bestemmelser, f.eks. hvis et selskab er blevet opløst, indebærer dette, at denne del af forureningen ikke indgår i myndighedens beregning af forurenernes andele.

Det er efter stk. 2 op til myndigheden at træffe afgørelse, på baggrund af samtlige foreliggende oplysninger i sagen, om en forurener kun har bidraget med en ubetydelig andel af forureningen. Er det tilfældet, kan påbud ikke rettes til denne forurener.

Hvis påbud ikke kan gennemtvunges efter stk. 1, foreslås det med stk. 3, at tilsynsmyndigheden skal kunne meddele påbud vedrørende den samlede forurening til den, der har forårsaget den største del af forureningen.

Hvis tilsynsmyndigheden har lagt til grund, at forurenere har ligelige andele i forureningen, kan påbud rettes til den forurener, der har rådighed over ejendommen, eller hvis ingen har det, til den der sidst havde rådigheden. Som noget nyt er tilføjet, at hvis ingen har haft rådighed over den forurenede ejendom, kan påbud rettes til enhver af forurenere. Dette fremgår af stk. 4.

Det følger af bestemmelsen, at tilsynsmyndigheden forud for meddelelsen af et påbud efter stk. 3 skal tage stilling til de implicerede forurenere respektive andel af forureningen. Myndighedens afgørelse af dette spørgsmål vil kunne indbringes for domstolene, og en forurenere regressive muligheder over for de øvrige forurenere vil i forbindelse hermed også kunne prøves, jf. herved også bestemmelsen i stk. 5. Bestemmelsen i stk. 3 regulerer ikke det indbyrdes forhold mellem forurenere. Dette må afklares efterfølgende efter almindelig erstatningsret.

Til § 64 p

Miljøbeskyttelsesloven indeholder i § 83 a hjemmel til at meddele påbud til en forurener, der ikke har rådighed over den forurenede ejendom, for så vidt angår jordforurening. Tilsvarende hjemmel findes i den gældende jordforureningslovs § 44.

Med bestemmelsen i stk. 1 udvides hjemlen i forhold til de gældende regler i jordforureningslovens § 44 og miljøbeskyttelseslovens § 83 a til at meddele påbud uanset rådighed til at dække alle forurenere, dog således, at der for påbud efter § 64 n kun kan udstedes påbud for så vidt angår jordforurenere, da bestemmelsen ellers ville få tilbagevirkende kraft. Bestemmelsen tager sigte på eksempelvis tilfælde, hvor forurenere har solgt ejendommen eller opsagt et lejemål, eller hvor forureningen har bredt sig til naboarealer.

Betingelserne for at meddele påbud følger de øvrige regler i kapitlet om, til hvem og på hvilket grundlag påbud kan meddeles.

Påbud, der udstedes i medfør af § 64 p, stk. 1, er dog betinget af, at der udstedes tålepåbud efter § 64 p, stk.